

Arrest

nr. 200 591 van 1 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE LANGE, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u in het bezit van het Nepalees staatsburgerschap en bent u afkomstig uit Takam VDC (Village Development Committee), ward 8, gelegen in het Myagdi-district (Nepal). U kwam op 2 november 2011 in België aan en diende hier de volgende dag een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat u sympathisant was van de monarchistische partij 'Rastriya Prajatantra Party-Nepal' (RPP-N) en daardoor problemen had gekregen met de Maobadi en met de leden van de Youth Communist League (YCL, de jongerenafdeling van de maoïstische partij). U verklaarde verder dat uw zus vermoord was door Maobadi en dat u zelf ook ontvoerd maar terug vrijgelaten was door Maobadi.

Op 31 juli 2012 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een weigeringsbeslissing omdat er geen enkel geloof gehecht kon worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven. Op 26 november 2012 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u het statuut van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming. Ook de Raad stelde geen enkel geloof te hechten aan uw relaas. Zonder België te hebben verlaten, diende u vervolgens vanuit het gesloten centrum te Merksplas op 17 maart 2015 een tweede asielaanvraag in. U verwees toen naar de motieven die u reeds bij uw eerste asielaanvraag had aangehaald en haalde ook de slechte mensenrechtensituatie in Nepal aan. Op 24 maart 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing van weigering van inoverwegingname omdat u in het kader van deze asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbracht die uw geloofwaardigheid konden herstellen en omdat betreffende de mensenrechtensituatie in Nepal werd geoordeeld dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c van de vreemdelingenwet. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing. Op 17 april 2014 diende u, zonder België verlaten te hebben, uw derde asielaanvraag in. U verklaarde dat u bij uw eerdere asielaanvragen over bepaalde zaken gelogen heeft omdat men u dat had aangeraden. U verklaarde dat u uw schuldeisers vreest. U had bij hen geld geleend om uw reis te bekostigen. Verder vreest u ook maoïsten, meer bepaald een zekere R.M. en zijn entourage. R.M. vermoordde uw zus. U verklaarde verder dat men na uw vertrek uit Nepal drugs had gevonden bij u thuis en dat de Nepalese politie daarom naar u op zoek was. U vermoedt dat de drugs door R.M. werden geplaatst. U verklaarde ook dat u uw smokkelaar vreesde omdat deze tegen u gelogen heeft en omdat hij u via de Nepalese politie bedreigd zou hebben voor u Nepal verliet. U vreest ook uw ex-vriendin B.B., aan wie u in de jaren 2050 beloofd zou hebben te trouwen met haar. U trouwde echter met iemand anders omdat B.B. van een andere kaste was. Zij wilt u echter nog steeds vermoorden omwille van deze verbroken belofte. Ten slotte haalde u aan in Nepal geen huis te hebben en arm te zijn. U bent in het bezit van volgende documenten: uw Nepalese citizenship card, een lidkaart van de RPP-N, de overlijdensakte van uw zus, een certificaat van verwantschap met uw vader, de geboorteakte van uw zus, een brief van de partij RPP-N, een brief van de VDCsecretaris ivm uw problemen met uw schuldeisers en het feit dat het huis van uw ouders verwoest is na de aardbeving, een transferdocument van uw middelbare school, de school leaving certificates van uw kinderen, de geboorteaktes van uw kinderen, uw huwelijksakte, een certificaat van verwantschap met uw echtgenote, een brief van een politie-inspecteur waarin staat dat een klacht tegen u loopt omwille van fraude en contracten die u met uw schuldeisers was aangegaan.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U haalde in het kader uw derde asielaanvraag aan dat u de Nepalese autoriteiten vreest omdat er drugs bij u thuis gevonden werd, de maobadi die uw zus vermoord hebben, uw schuldeisers die u geld geleend hebben om het land te verlaten en uw ex-vriendin.

Er dient echter gewezen te worden op talrijke elementen die de geloofwaardigheid van deze asielmotieven volledig ondermijnen.

Vooreerst heeft u in uw eerste en tweede asielaanvraag nooit met een woord gerept over de drugs die bij u thuis werden gevonden, over uw schuldeisers en over uw ex-vriendin. U verklaarde toen dat u geviseerd werd in Nepal omwille van uw royalistische sympathieën en omdat u werd gevraagd om donaties. U verklaarde hierover dat men u het advies had gegeven om te liegen over uw asielrelaas (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 5). Dergelijke verklaring kan echter geenszins verschoning bieden aangezien van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst redelijkerwijs verwacht kan worden verwacht dat hij reeds van bij de aanvang van de eerste asielprocedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn asielmotieven. Dergelijk gedrag, waarbij u bij opeenvolgende asielaanvragen continu wijzigende verklaringen aflegde omtrent de redenen voor uw vertrek uit Nepal, is dan ook geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw algemene geloofwaardigheid is door voorgaande reeds zwaar gehypothekeerd.

Verder dient gewezen te worden op bijkomende tegenstrijdige elementen die de geloofwaardigheid van de asielmotieven die u in het kader van uw derde asielaanvraag aanhaalt, verder volledig ondermijnen. Betreffende uw vrees voor maoïsten dient vastgesteld te worden dat u dit asielmotief reeds bij uw eerste asielaanvraag had aangehaald.

Uw vrees voor de maoïsten werd toen niet geloofwaardig bevonden omwille van het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de gevraagde donaties en omtrent de registratie van de dood van uw zus, die volgens u door maoïsten vermoord werd in 2062 (Nepalese kalender, 2005 in de Westerse kalender). Ook uw verklaringen in het kader van uw huidige asielaanvraag omtrent de maoïsten die u vreest zijn allesbehalve coherent en consistent. Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u R.M. en de maoïsten in zijn entourage vreesde omdat zij u donaties en hulp gevraagd zouden hebben, die u niet kon betalen (CGVS I, p.9; 12; 19). Toen tijdens het tweede gehoor gevraagd werd welke problemen u precies had met R.M., repte u met geen woord over deze donaties. U verklaarde dat u R.M. vreesde omdat hij uw zus had vermoord en u daar vragen over had gesteld aan hem (CGVS II, p. 9). Toen u gevraagd werd of R.M. u ooit om donaties had gevraagd, antwoordde u zelfs ontkennend. Toen u werd geconfronteerd met de verklaringen in uw eerste gehoor, volhardde u enkel in uw verklaring u dat hij géén donaties aan u had gevraagd (CGVS II, p. 10). Daargelaten het feit dat uw verklaringen omtrent uw problemen met R.M. flagrant tegenstrijdig zijn, dient vastgesteld te worden dat u hoe dan ook niet heeft aangetoond dat uw zus inderdaad vermoord werd door maoïsten aangezien haar overlijdensakte geen enkele doodsoorzaak vermeldt. U linkte uw vrees voor de maoïsten tijdens uw derde asielaanvraag ook aan de vondst van drugs waardoor u nu gezocht wordt door de Nepalese autoriteiten (CGVS I, p. 19; CGVS II, p. 9). U verklaarde immers dat u vermoedde dat R.M. hierachter zat (CGVS II, p. 9). Er dient vastgesteld te worden dat u ook omtrent dit aspect tegenstrijdige verklaringen aflegde. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat de drugs na uw vertrek uit Nepal werd gevonden bij vrienden (CGVS I, p. 18-19). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat dit gebeurde toen u nog in Nepal – meer bepaald in Kathmandu - was en dat deze drugs in uw eigen huis werden gevonden (CGVS II, p. 4). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u plots opnieuw dat u dacht dat u al in België was toen de drugs werden gevonden (CGVS II, p. 8). U weet uw eerdere verklaring tijdens datzelfde gehoor, dat de drugs werd gevonden toen u nog in Nepal was, aan de stress die u had, hetgeen geen afdoende verklaring is. Tijdens het begin van dit tweede gehoor omschreef u het vinden van drugs in uw huis immers als de concrete aanleiding voor uw vertrek uit Nepal. U verklaarde toen dat uw oom u had opgebeld terwijl u in Kathmandu was om u te waarschuwen dat u niet naar huis mocht komen maar moest vertrekken (CGVS II, p. 4). Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u twee keer een volledig andere versie gaf van de feiten. Bovenstaande vaststellingen doen concluderen dat er geen enkel geloof gehecht kan worden aan uw vrees voor maoïsten en aan uw vrees om vervolgd te worden door de Nepalese politie omwille van een drugsvondst die aan u gelinkt kan worden.

Betreffende uw vrees voor uw schuldeisers dient verwezen te worden naar de hierboven gemaakte opmerking, namelijk dat u dit motief niet bij uw eerste en tweede asielaanvraag vermeld heeft, hetgeen de geloofwaardigheid ervan ernstig aantast. Bovendien dient vastgesteld te worden dat u wel degelijk reeds geld heeft opgestuurd naar uw familie om afbetalingen te voorzien. U kon echter niet zeggen hoeveel geld er reeds was afbetaald. Dat u hiervan niet beter op de hoogte bent, tast eveneens de geloofwaardigheid en de ernst van deze door u aangehaalde vrees aan, te meer daar u beweerde dat ook uw familie door uw schuldeisers bedreigd zou worden. Opvallend is verder dat u tijdens uw eerste gehoor verklaarde dat u via e-mail bedreigd was door uw schuldeisers (CGVS I, p. 15, 16). Toen u bij uw tweede gehoor gevraagd werd hoe u werd bedreigd, verklaarde u louter dat u telefonisch en persoonlijk werd bedreigd. Pas na een confrontatie met uw vorige verklaringen, erkende u tevens e-mails ontvangen te hebben (CGVS II, p. 9). Dat uw e-mailadres ondertussen geblokkeerd is volstaat niet als verschoning voor het feit dat u deze mails niet aan uw asielverzoek toevoegde. Uw eerste gehoor op het Commissariaatgeneraal waarin u gewag maakte van deze e-mails dateert van 12 april 2016. Er werd u toen expliciet gevraagd deze mails over te maken. Toen u hierop werd gewezen, maakte u geen enkel bezwaar als dat u geen toegang meer zou hebben tot uw e-mail (CGVS I, p. 16). Nergens in het gehoor werd bovendien enige allusie gemaakt op de mogelijkheid dat u nadien nog eens op het Commissariaat-generaal zou uitgenodigd worden. U had met andere woorden reeds in 2016 deze e-mails moeten overmaken.

Betreffende de vrees voor uw ex-vriendin die u viseert omdat u de belofte om met haar te trouwen verbroken hebt, dient opgemerkt te worden dat u ook dit aspect van uw asielrelaas niet aannemelijk gemaakt heeft (CGVS I, p. 21-22) . Eerst en vooral repte u met geen woord over deze vrouw in uw eerste en tweede asielaanvraag. Verder dient vastgesteld te worden dat u met uw echtgenote gehuwd bent in 2060 (2003-2004), en dat uw relatie met deze vrouw van voordien, dus van 14 jaar geleden, dateert. U verklaarde dat u, of uw vrouw, na uw huwelijk drie keer bedreigd werd door deze vrouw. De laatste keer zou van 2068 (2011-2012) dateren (CGVS I, p. 22). Gelet op de vaststelling dat u na uw huwelijk nog jaren in Nepal bent gebleven zonder concrete problemen te hebben gekend met deze vrouw, is er geen enkel concreet element dat erop wijst dat deze vrouw effectief van plan is haar kennissen op u af te sturen om u te vermoorden, bijna vijftien jaar nadat u haar ontgoocheld heeft, zoals u beweerde.

Betreffende de vrees voor uw smokkelaar die u naar België bracht dient opgemerkt te worden dat u bij uw tweede gehoor verklaarde dat u in Nepal behalve uw schuldeisers, de moordenaar van uw zus en uw ex-vriendin, niemand anders vreesde (CGVS II, p. 7-8 en p. 10). Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van deze vrees voor uw smokkelaar. Uw verklaringen over waarop u zich baseert om te concluderen dat uw smokkelaar u bij een terugkeer naar Nepal nog iets zou aandoen zijn ook weinig coherent en niet logisch. Uw smokkelaar loog tegen u over de reisroute, lichtte u op hebben en dreigde dan via de politie omdat u uw geld had terug gevraagd. De politie heeft u toen gezegd dat u zeker moest vertrekken, aldus uw verklaringen (CGVS I, p. 17-18). Het is echter compleet onlogisch en totaal onaannemelijk dat u reeds voordat u uw reis had aangevat, wist dat de reisroute niet zou kloppen, dat u uw geld terugvroeg aan de smokkelaar die u het land uit moest helpen nog voordat u vertrokken was, dat de smokkelaar zelf de politie inlichtte van zijn eigen strafbare praktijken, dat de politie u daarop aanraade om zeker te vertrekken en dat de smokkelaar u vandaag de dag, zes jaar na uw vertrek uit Nepal, nog zou viseren. Volledigheidshalve dient vastgesteld te worden dat u over dit probleem bij uw eerste twee asielaanvragen met geen woord had over gerept.

Betreffende uw verklaring dat u in Nepal geen huis had en arm was (CGVS I, p. 8), dient opgemerkt te worden dat dit motief van zuiver socio-economische aard is en bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw ouders wonen momenteel trouwens in Pokhara (CGVS I, p. 3).

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat deze beslissing te wijzigen. Uw citizenship card, huwelijksakte, geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen en de certificaten van verwantschap bevatten persoonlijke gegevens die hier niet betwist worden. De documenten in verband met uw lidmaatschap van de RPP-N zijn niet meer relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag aangezien u dit asielmotief niet meer aanhaalt en u toegeeft dat men u had aangeraden hierover te liegen. De documenten ivm uw scholing en die van uw kinderen en de verklaring van uw werkgever zijn op zich niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag. Betreffende de brief van een politie-agent waarin staat dat een klacht tegen u loopt en de brief van uw VDC secretaris omtrent uw problemen in Nepal dient opgemerkt te worden dat, m bewijskrachtig te zijn, documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig relaas, hetgeen hier absoluut niet het geval is. Bovendien vertonen deze brieven een gesolliciteerd karakter. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat Nepalese documenten makkelijk tegen betaling aangekocht kunnen worden. Ten slotte, betreffende de contracten met schuldeisers die u aanging, kan dit hoogstens aantonen dat u inderdaad geld heeft geleend maar niet dat u actueel vrees koestert ten aanzien van uw schuldeisers.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 22 november 2017 een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Hij geeft aan het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing;

Verzoeker legt uit “dat hij op het moment van de interviews zwaar onder de indruk was en last van stress had omwille van de omstandigheden van zijn plotse vertrek uit Nepal” en “dat hij in zijn voorgaande interviews telkens elke vraag gedetailleerd heeft trachten te beantwoorden”.

Hij klaagt aan dat in de bestreden beslissing “op geen enkele wijze gerefereerd [wordt] naar de specifieke of zelfs de algemene veiligheidscontext van Nepal”, waarna hij de (gevolgen van de) burgeroorlog bespreekt, alsook zijn feitenrelaas herhaalt.

Aangaande de subsidiaire bescherming, merkt verzoeker op “*dat er geen actuele gegevens omtrent de veiligheidssituatie in Nepal voorliggen*” en dat “*het louter vermelden dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een subsidiair beschermingsstatuut is te mager en absoluut onvoldoende om op deze basis de subsidiaire bescherming aan verzoeker te weigeren*”, terwijl “*de vlucht van verzoeker naar België is niet alleen een complex verhaal, maar vooral één van willekeurig geweld*”. Hij wijst erop “*dat het CGVS zichzelf niet eens de moeite getroost heeft om deze complexe veiligheidssituatie te bestuderen*”. Volgens verzoeker “*is de plaatselijke situatie in Nepal nog steeds gevaarlijk en van die aard dat hem het subsidiair beschermingsstatuut WEL dient te worden toegekend*”.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in. Hij verklaart thans niet te kunnen terugkeren naar Nepal uit vrees voor de autoriteiten omdat er drugs bij hem gevonden werd, voor de maobadi die zijn zus vermoord zouden hebben, voor zijn schuldeisers die hem geld geleend hebben om het land te verlaten, voor zijn ex-vriendin en voor de smokkelaar die hem naar België bracht.

De Raad hecht echter geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeker.

2.3.2. Betreffende zijn vrees voor de maoïsten wijst de Raad erop dat deze vrees reeds beoordeeld werd in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, alwaar deze asielfeiten ongeloofwaardig werden bevonden omdat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de gevraagde donaties en omtrent de registratie van de dood van zijn zus. Dit kan niet verbazen nu verzoeker zelf verklaarde bij zijn eerdere asielaanvragen te hebben gelogen.

2.3.3. De Raad beoordeelde verzoekers asielaanvraag dienaangaande als ongeloofwaardig op 26 november 2012 (RvV 26 november 2012, nr. X).

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.3.4. Ook in het kader van zijn huidige asielaanvraag legde verzoeker incoherente verklaringen af over zijn vrees voor de maoïsten, daar hij tijdens zijn eerste gehoor beweerde dat hij R.M. en de maoïsten in zijn entourage vreesde omdat ze aan verzoeker donaties en hulp gevraagd zouden hebben die hij niet kon betalen (gehoor 12 april 2016, p. 9, 12, 19), terwijl hij dit tijdens zijn tweede gehoor niet vermeldde en zelfs uitdrukkelijk de vraag naar donaties ontkende (gehoor 12 september 2017, p. 9). De bewering dat verzoeker loog bij eerdere asielaanvragen kan niet beletten dat hij ook dan op concrete vragen over de Maobadi minstens juist kon antwoorden en niet telkens wisselende verklaringen aflegde wat bezwaarlijk in zijn voordeel kon zijn. Hoe dan ook verzoeker laat tot op heden na met enige bewijsstukken aan te tonen dat zijn zus vermoord werd door maoïsten, gezien de voorgelegde overlidensakte geen doodsoorzaak vermeldt.

2.3.5. De Raad stelt vast dat al de nieuwe motieven aangaande de problemen inzake het niet respecteren van een huwelijksbelofte, het bezit van drugs en de schulden voor zijn reis naar Europa van economische, gemeenrechtelijke of persoonlijke aard zijn en dus vreemd zijn aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Verzoeker heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. Waar verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus kan noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.4.2. Wat verzoekers andere, nieuwe, asielmotieven betreft, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn eerste en tweede asielaanvraag niets vertelde over de problemen omwille van de drugs die bij hem werden gevonden, de schuldeisers, de ex-vriendin of de smokkelaar. De uitleg tijdens zijn gehoor dat men hem het advies had gegeven om te liegen over zijn asielrelaas (gehoor 12 april 2016, p. 13; *“Ik wou toen ook mijn eerlijk verhaal vertellen maar oudere mensen, die al langer hier wonen, hebben me geadviseerd om een verhaal te verzinnen, ze zeiden me dat als ik echt verhaal zou vertellen ik niet geloofd zou worden. [...]*

Veel dingen zijn wel hetzelfde, er zijn 2 dingen, ene gaat over advies van mijn partij en tweede is die mensen die mijn zus hebben vermoord, die nog altijd op zoek naar mij zijn, de mensen die op zoek zijn naar mij zeiden dat ik dat verhaal niet moest vertellen.”, gehoor 12 september 2017, p. 5) kan zijn nalatigheid om zijn volledige asielrelaas te vertellen niet verschonen, noch kan het verklaren waarom verzoeker thans alsnog alle asielfeiten wenst aan te brengen. De Raad benadrukt dat een asielzoeker de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn aanvraag voor internationale bescherming en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Bovendien is de aanvraag voor internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onvolledige informatie omtrent zijn asielrelaas te debiteren. De Raad wijst er nog op dat verzoeker reeds bij aanvang van zijn eerste asielprocedure op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Hij werd ook bij zijn tweede asielaanvraag gewezen op het belang eerlijk te zijn. Verzoekers voorgaande toegegeven incomplete verklaringen kunnen er enkel op wijzen dat verzoeker meende dat zijn ware (beweerdelijk volledige) relaas geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming en doen afbreuk aan de waarachtigheid van zijn nieuwe ingeroepen asielmotieven.

2.4.3. Waar verzoeker in zijn huidige asielaanvraag stelt de maoïsten ook te vrezen omwille van de vondst van drugs waardoor hij nu gezocht wordt door de Nepalese autoriteiten (gehoor 12 april 2016, p. 19; gehoor 12 september 2017, p. 9), stelt de Raad vast dat verzoeker aanvankelijk aangaf dat de drugs na zijn vertrek uit Nepal werden gevonden bij vrienden (gehoor 12 april 2016, p. 18-19), terwijl hij tijdens zijn tweede gehoor beweerde dat dit gebeurde toen hij nog in Nepal, was en dat deze drugs in zijn eigen huis werden gevonden (gehoor 12 september 2017, p. 4), waarna zijn oom hem opbelde terwijl verzoeker in Kathmandu was om hem te waarschuwen dat hij niet naar huis mocht komen maar moest vertrekken (gehoor 12 september 2017, p. 4). Dergelijke uiteenlopende verklaringen over eenvoudige feiten, met name het vinden van drugs voor of nadat hij vertrokken was uit Nepal, kan de waarachtigheid ervan slechts ondergraven. Immers het betreffen twee geheel andere verlopen van omstandigheden die verzoeker niet kon vergeten zijn indien ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

2.4.4. De Raad hecht evenmin geloof aan verzoekers vrees voor zijn schuldeisers gezien hij beweerde reeds geld te hebben opgestuurd naar zijn familie om afbetalingen te voorzien, maar hij niet eens kan zeggen hoeveel geld er reeds werd afbetaald, wat wijst op een frappant gebrek aan interesse dat de ernst van deze vrees geheel ondermijnt. Voorts beweerde hij enerzijds dat hij via e-mail bedreigd was door de schuldeisers (gehoor 12 april 2016, p. 15-16) en anderzijds dat hij telefonisch en persoonlijk werd bedreigd (gehoor 12 september 2017, p. 9). Daarenboven laat verzoeker na de beweerde dreigmails neer te leggen en kan hij hiervoor geen geloofwaardige redenen opgeven.

2.4.5. Ook zijn vrees voor zijn ex-vriendin die hem zou viseren omdat hij de belofte uit de jaren 2050 Nepalese kalender om met haar te trouwen verbroken heeft, kan verzoeker geenszins aannemelijk maken. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij huwde met zijn echtgenote in 2060 Nepalese kalender (2003-2004 Westerse tijdrekening), dat hij of zijn vrouw na dit huwelijk drie keer bedreigd werden door deze vrouw en dat de laatste bedreiging van 2068 (2011-2012) dateert (gehoor 12 april 2016, p. 22). Hieruit volgt aldus dat verzoeker bijna vijftien jaar in Nepal is gebleven nadat hij zijn ex-vriendin ontgoocheld had en dit zonder dat zijn ex-vriendin hem heeft proberen ombrengen, zoals verzoeker stelt te vrezen (gehoor 12 april 2016, p. 22-23). Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij voor dergelijke persoonlijke problemen een nood aan internationale bescherming dient te worden toegekend.

2.4.6. De vrees voor de smokkelaar die hem naar België bracht, heeft verzoeker enkel genoemd tijdens zijn eerste gehoor in het kader van zijn huidige asielaanvraag en vermeldde hij niet meer tijdens zijn tweede gehoor (gehoor 12 september 2017, p. 7-8, 10). Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker reeds voordat hij zijn vluchtreis had aangevat, wist dat de reisroute niet zou kloppen en dat hij hierop zijn geld terugvroeg aan de smokkelaar die hem het land uit moest helpen, minstens maakt verzoeker dit niet aannemelijk.

Bovendien komt bezwaarlijk ernstig voor dat een smokkelaar die een illegale reis organiseert, zelf de politie inlichtte van deze eigen strafbare praktijken, en nog minder dat de politie verzoeker daarop aanraade om zeker (illegaal) te vertrekken. Dat de smokkelaar hem vandaag de dag, zes jaar na verzoekers vertrek uit Nepal, nog zou viseren kan evenmin overtuigen.

2.4.7. De stellingen tijdens zijn gehoor dat verzoeker in Nepal geen huis had en arm was (gehoor 12 april 2016, p. 8), zijn van zuiver socio-economische aard en kunnen geen vrees voor vervolging aantonen. Bovendien had verzoeker ruim de kans om zich bij te scholen of nuttige ervaring op te doen in België die hij kan aanwenden in Nepal.

2.4.8. Waar in het verzoekschrift wordt aangeklaagd aan dat in de bestreden beslissing “*op geen enkele wijze gerefereerd [wordt] naar de specifieke of zelfs de algemene veiligheidscontext van Nepal*”, waarna verzoeker de (gevolgen van de) burgeroorlog bespreekt, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Geenszins kan blijken dat de situatie in Nepal thans beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Volgens het Hof van Justitie (HvJ, Diakité, 30 januari 2014) wordt onder een “*binnenlands gewapend conflict*” de toestand begrepen “*wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*”

Verzoeker voert immers geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. De loutere beweringen in het verzoekschrift “*dat er geen actuele gegevens omtrent de veiligheidssituatie in Nepal voorliggen*”, dat “*de vlucht van verzoeker naar België is niet alleen een complex verhaal, maar vooral één van willekeurig geweld*” en dat “*de plaatselijke situatie in Nepal nog steeds gevaarlijk [is] en van die aard dat hem het subsidiair beschermingsstatuut WEL dient te worden toegekend*”, die verzoeker nalaat te staven met enige objectieve informatie, tonen niet aan dat er in Nepal een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

2.4.9. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK